

عنوان مقاله:

بررسی مشروعیت حق شرط ایران بر کنوانسیون حقوق کودک

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی حقوق، فقه و فرهنگ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

معصومه پورعلی - دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه الزهرا (س)

فریبا حاجیعلی - دانشیار دانشگاه الزهرا (س)،

خلاصه مقاله:

کنوانسیون حقوق کودک نخستین سند جامع بین المللی در ارتباط با حقوق کودکان است. ۱. تنظیم سند جامع که حقوق کودکان را از جنبه های مختلف مورد حمایت و تضمین قرار دهد و دارای ضمانت اجرا و الزام حقوقی باشد، لازم و ضروری بود سرانجام مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۸۹ با تصویب کنوانسیون حقوق کودک این مهم را محقق ساخت و در سال ۱۹۹۰ لازم الاجرا گردید. تقریباً تمامی کشورها یعنی ۱۹۳ کشور به استثنا آمریکا و سومالی به این کنوانسیون پیوستند، بنابراین کنوانسیون حقوق کودک تنها کنوانسیون است که تقریباً همه کشورها آن را امضا کرده اند (پیچونا، ۱۳۸۸). ایران سال ۱۹۹۱ کنوانسیون حقوق کودک را امضا و در سال ۱۹۹۴ آن را با حق شرط «عدم اجرای هرکدام از مقررات کنوانسیون را که با حقوق اسلامی و مقررات بین المللی لازم الاجرا مغایر باشد، برای خود محفوظ میداند.» تصویب نموده است. اما این شرط از نظر ۱۳ کشور، مغایر کنوانسیون (وبین) ۳ و حقوق کودک دانسته شده است. ۴ و به سبب مغایرت حق شرط ایران با اصل برتری حقوق بین الملل بر حقوق داخلی و مخالف این شرط با هدف و موضوع کنوانسیون به مخالف با حق شرط ایران پرداخته اند. به همین سبب کمیته حقوق کودک نیز از ایران درخواست نموده است «ماهیت کلی حق شرط خویش را برای مسترد یا محدود کردن بررسی نماید.» ۵»

کلمات کلیدی:

کنوانسیون حقوق کودک، حق شرط، موضوع و هدف کنوانسیون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1150758>

